

מקור המאמר בזהר פרשות ויקרא זף דוד ע"א
רחייה וטבילה לכבוד השבת

כִּשְׁנֶגֶנֶסֶת שְׁבַת, צְרִיכִים
אָתוֹ עִם קָדוֹשׁ לַרְחֵץ עַצְמָם
מִשְׁמוֹשׁ הַחֵל. מָה הַטָּעַם?
מִשּׁוּם שְׁבָחֵל רוּח אַחֲרַת
הַוּלְכָת וּמִשְׁוֹטֶת וּשְׂוֶרֶה עַל
הָעַם, וַכָּשְׁרוֹצָה אָדָם לְצַאת
מִאָתוֹה רוּח וּלְהַפְּנֵס בְּרוּח
אַחֲרַת קָדוֹשָׁה עַלְיוֹנָה, צְרִיךְ
לַרְחֵץ עַצְמָוֹן כִּי לְהַשְׁרוֹת
עַלְיוֹן אָתוֹה רוּח עַלְיוֹנָה
קָדוֹשָׁה.

בָּא וַרְאָה הַסּוֹד הַעַלְיוֹן שֶׁל
הַדָּבָר. כֹּל אָוֹתָם שְׁשָׁה יָמִים
(עומד הַדָּבָר שֶׁל הַכֶּל) נָאָזוּם בְּסָוד
שֶׁל נְקֻדָּה קָדוֹשָׁה אַחֲת, וְכֹל
הַיָּמִים אָחוֹזִים בּוֹ. וַיְשִׁיבָּם
אַחֲרִים שְׁעוֹמְדִים מִבְּחֹזֶץ
בָּאֶצֶד הַאֲחֵר, וַיִּשְׁיבָּם יָמִים
אַחֲרִים שְׁעוֹמְדִים בְּפָנִים
מִעֲגָל קָדוֹשׁ, וּאָחוֹזִים
בְּנְקֻדָּה קָדוֹשָׁה.

וַיַּשְׂרָאֵל קָדוֹשִׁים, וְכֹל אַלְוִי
שְׁמַת עַסְקִים בְּקָדְשָׁה, כֹּל יָמִין
הַשְׁבּוּעָה, נָאָזוּם כֹּל אַלְוִי
הַשְׁשָׁה יָמִים, בָּאַלְוִי הַשְׁשָׁה

כִּדְיִשָּׁא עַל שְׁבַתָּה, אַצְטָרִיכוּ אִינּוֹן עַמָּא קְדִישָׁא
לְאַסְחָאָה גַּרְמִיָּהוּ מִשְׁמֹוּשָׁא דְּחֹול, מַאי
טֻעַמָּא. בְּגִין הַבְּחֹל, רַוְחָא אַחֲרָא אַזְלָא וַיְשִׁטְיָא
וַיְשָׁרָא עַל עַמָּא. וְכֹد בְּעֵי בָּר נֶשׁ לְנַפְקָא מִן
הַהְוֵא רַוְחָא, וְלֹא עַלְאָא בְּרוֹחָא אַחֲרָא קְדִישָׁא
עַלְאָה, בְּעֵי לְאַסְחָאָה גַּרְמִיָּה, לְמִשְׁרִי עַלְיָה
הַהְוֵא רַוְחָא עַלְאָה קְדִישָׁא.

תָּא חַי רְזָא עַלְאָה דְּמָלָה, כֹּל אִינּוֹן שִׁית יוֹמִין,
(קִימָא מָלָה דְּכָלָא) אַתְּאָחָרָן בְּרְזָא דְּחַד נְקֻדָּה
קְדִישָׁא, וּכְלָהוּ יוֹמִין אַתְּאָחָרָן בֵּיתָה. וְאֵית יוֹמִין
אַחֲרֵנִין, דְּקִימִין לְבָר בְּסְטָרָא אַחֲרָא. וְאֵית יוֹמִין
אַחֲרֵנִין, דְּקִימִין לְגֹזָה מַעֲגִילָא קְדִישָׁא, וְאַתְּאָחָרָן
בְּנְקֻדָּה קְדִישָׁא.

וַיַּשְׂרָאֵל קְדִישִׁין, וְכֹל אִינּוֹן דְּמַתְעַסְקִין בְּקָדוֹשָׁה,
כֹּל יוֹמָא דְּשְׁבַתָּה, אַתְּאָחָרָן כֹּל אִינּוֹן
שִׁית יוֹמִין, בְּאִינּוֹן שִׁית יוֹמִין דְּלָגָן דְּאַתְּאָחָרָן
בְּהַהְיָה נְקֻדָּה, אַתְּאָחָרָן בְּהָאֵי, בְּגִין לְנַטְרָא לְזָן.
וְכֹל אִינּוֹן שִׁית יוֹמִין (ד"א וְאִינּוֹן שִׁית יוֹמִין דְּלָגָן) דְּשְׁבַתָּה,

ההיא נקודה טמירה איה. כיוון דעתך שבתא,
כדי סלקא היא נקודה, ואתעטרא ואתאחרא
לעילא, ובלהו טמירין בגזה.

ימים שבפניהם שמאחדים בנקודה היא, נאחזים בו
כדי לשמר אותן, וכל אותן
ששת ימי (אוותם ששה ימים שבפניהם)
השבת אותה נקודה היא
נסתרת. כיוון שנכנסת שבת, אז עליה אותה נקודה ומתקורת ונאהות למעלה, וכלם טמונהים
בתוכה.

ספר אור הוזר (עמוד 314)

- פרק יג -

החייב והשלילה למלוד הוזר

מדוע לא נפוץ למוד הוזר בשאר מדרשי חכמינו וכرونם לברכה?

או היבשות והחשות בדורנו זה, לא נשמע במוחן בכל הדורות שקדמו לנו – הוא משומם

שאפלו עוברי השם מטו ידיהם מהעסוק בסודות התורה

מבחן תבין את היבשות והחשות שמצאונו בדורנו זה, שלא נשמע במוחן בכל הדורות שקדמו לנו, שהוא משומם שאפלו העוברי השם שמטו ידיהם מהעסוק בסודות התורה. וכך המשיל הרמב"ם [רבינו משה בן מימון] זכרונו לברכה משל אמיתי על זה, ואמר, שם שורה של אלף אנשים סומים חולכים בדרכו, ויש להם לפחות פקח אחד בראשם חרי הם בטוחים כלם שיילכו בדרך השיר, ולא יפלו בפחדים ומכמורות, להיוותם נמשכים אחר הפקחה שבראים, אבל אם חסר להם אותו אחד, בלי ספק ישבשלו בכל דבר המטול בדרכו, ויפלו כלם לבור שחת. כן הדבר שילפנינו, אם היו לפחות עוברי השם ותברך עוסקים בפנימיות התורה, והמשיכו אוור שלם מאין סוף ברוך הוא, חרי כל בני הדור היו נמשכים אליויהם, וכלם היו בטוחים בדרכם שלא יכשלו, ואם גם עוברי השם ותברך סלקו את עצם מכך וו, אין פלא שלא נכשל בנחלם, ומגדל צער לא יוכל להאריך בזה.

אמנם ידעתني הסבה, שהוא בעקר מתוך שגumption האמונה בכל, והאמינה בקדושים אליהם חמי הדורות בפרט, וספר הקבלה והוזר מלאים ממשים, על פן נפל הפחד על כל אחר, שלא יצא שכור בהפטרו, כי חם ושלום קרוב להבש בפסל ורמות.

והיא שהעירני לעשות באור מספיק על הארץ זכרונו לברכה, ועתה על הוזר הקדוש, והסתה הפחד הזה לנMRI, כי בארץ וחוץ עלייל את הנמשל הרוחני של כל דבר, שהוא מפשט מכל דמיון גשמי, למעלה מהמקום ולמעלה מהזמן, כמו שיראו המעינים, למען לאפשר לכל המן בית ישראל ללמד ספר הוזר, ולהתחכם באורו הקדוש.

וקרأتي הבא/or בשם "הפלם" להרות, שתפקיד באורי הוא בתפקיד כל סולם, שם יש לך עלייה מלאה כל טוב, אין חסר אלא "סולם" לעלות בו, ואו כל טוב העולם בידך. אמנם אין "הפלם" מטרה בלבד עצמה, כי אם תנוח במדרונות הפלם ולא תפנס אל העליה, או לא תשלם בונתה. כן הדבר בא/or שליל על הוזר, כי לבאר דבריהם, העמיקים מלעט, עד סופם עוד לא נברא הבוטי הזה, אלא עשית עלי כל פנים באורי זה דרך ומבוא לכל פן ארם שיביל עלי ידו לעלות ולהעניק ולחספבל בספר הוזר גוף, כי רק אז תשלם בונתי באורי זה.

והנה כל המצוים אצל ספר הוזר הקדוש, בולם, המבינים מה שבתוכו בו, הסכימו פה אחד, בספר הוזר הקדוש חקרו התנא האלקי רבי שמואן בן יוחאי, חוץ מהרהורים מכך וונוטים לומר על סוף מעשיות בדריות מתננדי החקמה זו, שמתברר הוא המקובל רבי משה די ליאון, או אחרים הסמוכים לו בזמנו.